

Ranč na Červenom vrchu

JAMIE MCGUIREOVÁ

Autorka bestsellerov *Krásna katastrofa*
a *Chodiaca katastrofa*

Ranč
na
Červenom
vrchu

Ranč na Červenom vrchu

JAMIE McGUIREOVÁ

Original title: Jamie McGuire: RED HILL
Copyright © 2013 by Jamie McGuire
Cover design and art by Damonza

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Zuzana Kamenská, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Konečná
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-292-8

Venujem Harmony a jej mozgu.

Mňam, mňam, mňam!

Prológ

Scarlet

VAROVANIE BOLO KRÁTKE – VYHLÁSILI HO AKOBY MIMOCHODOM. „Mŕtvoly boli zhromaždené a zničené.“ Moderátori v rádiu urobili niekoľko žartovných poznámok a to bolo všetko. Chvíľu mi trvalo, kým som spracovala, čo mi oznámila hlásateľka správ cez reproduktory môjho auta: „Konečne.“ Vedec v Zürichu teda uspel pri vytváraní čohosi, čo bola dovtedy len fikcia. Celé roky – napriek všetkým etickým kódexom platiacim vo vede – sa Elias Klein neúspešne usiloval oživiť mŕtvolu. Kedysi bol vodcom inteligentnej špičky sveta, ale potom bol na smiech. No v ten deň, keby už nebol po smrti, by sa stal zločincem.

V tej chvíli som v spätnom zrkadle pozorovala, ako sa moje dievčatá hádajú na zadných sedadlách, a tie dve slová, ktoré mali všetko zmeniť, som ledva zachytila. Dve slová, ktoré by ma prinútili dupnúť na plynový pedál a ufujazdiť preč, keby som vtedy práve nepripomínala Halle, aby učiteľke odovzdala súhlas na školský výlet.

Mŕtvoly. Zhromaždené.

Namiesto toho som sa sústredila na to, aby som tretí raz zopakovala, že ich v ten deň po škole vyzdvihne ich otec Andrew. Pripomenula som im, že potom pôjdu do Andersonu, mesta vzdia-

leného asi hodinu autom, kde sme predtým bývali, aby si vypočuli prejav guvernéra Bellmona, ktorý sa bude prihovárať Andrewovým kolegom požiarnikom, kým si celú akciu nafotia reportéri. Andrew si myslel, že by to mohla byť pre dievčatá zábava, a ja som s ním súhlasila – možno prvý raz odvtedy, čo sme sa rozviedli.

Hoci Andrew väčšinou nevedel prejaviť city, mal veľký zmysel pre zodpovednosť. Brával naše dcéry Jennu, ktorá mala sotva trinásť a bola príliš pekná (a príliš svojská) pre vlastné dobro, a sedemročnú Halle na bowling, na večere a občas do kina, ale len preto, lebo mal pocit, že sa to tak patrí. Andrew bral čas strávený so svojimi deťmi ako súčasť povinností, ktoré ho však netešili.

Keď mi Halle pevne schmatla hlavu a prudko ňou zvrtila, aby mi na líca vnútila sladké božteky, napravila som jej okuliare s hrubým čiernym rámom. Ten okamih som si nevychutnala, lebo som netušila, že v ten deň sa udeje množstvo vecí, ktoré vytvoria dokonalý zmätok a rozdelia nás. Halle napoly utekala, napoly hopkala k školskému vchodu. Bola to jediná ľudská bytosť, ktorá podľa mňa dokázala byť zároveň neznesiteľne otravná aj milučká.

Na čelnom skle sa rozprsklo niekoľko kvapiek vody, preto som sa naklonila dopredu, aby som si lepšie prezrela veľký mrak nad nami. Mala som ju poslať do školy s dáždnikom, jej tenká vetrovka nemala proti jarnému dažďu šancu.

Ďalšou zastávkou bola Jennina základná škola, chodila na druhý stupeň. Jenna bezmyšlienkovite rozoberala svoju domácu úlohu z literatúry a popritom esemeskovala so svojím najnovším objavom. Pred školou som jej pripomenula, že ju na zvyčajnom mieste vyzdvihne otec, hneď ako vyzdvihne Halle.

„Počula som ťa prvých desať ráz,“ povedala trochu hlbším hlasom, než bežne mávajú dievčatá jej veku. Pozrela sa na mňa prázdnyhmi hnedými očami. Bola prítomná telom, duchom len zriedka. Jenna mala bujnú predstavivosť, ktorá bola neskutočne

čarovným spôsobom úplne nevypočítateľná a náhodná, ale v poslednom čase som ju nedokázala prinútiť sústrediť sa na nič iné ako na svoj mobil. Priviedla som ju na svet, keď som mala len dvadsať. V podstate sme spolu vyrastali a ja som sa o ňu strachovala, bála som sa, či som všetko – alebo aspoň niečo – spravila správne. Lenže z nejakého dôvodu sa jej darilo vyrastať lepšie, než sme si vedeli predstaviť.

„Bolo to len štvrtý raz. Keďže si ma počula, zopakuj, čo som povedala.“

Jenna si vzdychla, nezúčastnene sa zadívala na svoj telefón. „Vyzdvihne nás oco. Na zvyčajnom mieste.“

„A správaj sa pekne k jeho priateľke. Vrať, že minule si bola drzá.“

Jenna sa na mňa pozrela. „To bola stará frajerka. K novej som nebola drzá.“

Zamračila som sa. „Veď mi to povedal len pred niekoľkými týždňami.“

Jenna vystrúhala grimasu. Nemuseli sme vždy nahlas povedať, čo sme si mysleli, no vedela som, že si myslí to isté, čo som chcela povedať, ale ovládla som sa.

Andrew je šľapka.

Vzdychla som si, otočila som tvár k streche auta a stisla som volant tak pevne, až mi obeleli hánky. Pomohlo mi to udržať jazyk za zubami. Keď som pred dvoma rokmi podpísala rozvodové papiere, v duchu som sľúbila svojim deťom, že pred nimi Andrewa nebudem nikdy ohovárať. Ani ak si to zaslúži, čo sa stávalo často.

„Lúbim ťa,“ povedala som, keď som sledovala, ako sa Jenna zapiera plecami do dverí. „Uvidíme sa v nedeľu večer.“

„Hej,“ odvetila Jenna.

„A netreskni...“

Hlasné buchnutie otriaslo autom, keď Jenna prudko zavrela dvere a rozbehla sa ku škole.

„... dvermi.“ Vzdychla som si a vyrazila som.

Do nemocnice, v ktorej som pracovala, som išla po Main Street. Stále som zvierala volant a usilovala som sa každou myšlienkou nepreklínať Andrewa. Musel každú ženu, s ktorou sa vyspal viac než raz, predstaviť našim dcéram? Žiadala som ho, prosila, kričala som naňho, aby to nerobil, ale bolo by preňho nepohodlné, keby jeho dievča týždňa nemohlo tráviť víkendy s našimi deťmi. Bez ohľadu na to, že od pondelka do piatka mohol byť, s kým len chcel. Najvtipnejšie na tom bolo, že ak vyvolená mala vlastné deti, ktoré mohli Jennu a Halle zabaviť, Andrew túto príležitosť využil, aby sa s ňou „porozprával“ v spálni.

Kypela vo mne žľč. Či už bol zodpovedný, alebo nie, bol debil, kým som zaňho bola vydatá, a teraz bol ešte väčší.

Pichla som auto na posledné ako-tak prijateľné miesto na parkovisku pre zamestnancov. Počula som húkať sirény a videla som, ako pred nemocnicou zastavuje sanitka.

Začalo liať. Z úst sa mi vydral ston. Sledovala som, ako spolupracovníci bežia dnu. Uniformy im premokli za niekoľko sekúnd, kým utekali cez cestu k vchodu. Bola som pol ulice od nemocnice.

Vďakabohu je piatok.

Vďakabohu je piatok.

Vďakabohu je piatok.

Kým som vypla motor, v rádiu sa ozvala ďalšia správa, niečo o epidémii v Európe. Keď sa na to pozriem spätne, všetci vtedy vedeli, čo sa deje. Veľmi dlho o tom kolovalo toľko vtipov, že nikto nechcel uveriť, že by sa to mohlo vážne stať. Pri množstve seriálov, komiksov, kníh a filmov o nemŕtvych nás nemalo prekvapiť, že sa konečne našiel niekto dostatočne múdry a šialený, aby sa to pokúsil uskutočniť.

Viem, že sa svet skončil v piatok. A ja som ostala bez svojich dcér.

Prvá kapitola

Scarlet

KEĎ SA ZA MNOU HLUČNE ZAVRELI HRUBÉ KOVOVÉ DVERE, PRUDKO som dýchala. Rozpažila som ruky. Z končekov prstov mi kvapkala voda na dlaždice. Moja uniforma, pred niekoľkými minútami ešte svetlomodrá, tak nasiakla dažďovou vodou, že sa zmenila na tmavomodrú.

Pri každom kroku mi vyšiel z tenisiek čľapotavý zvuk. *Fuj!* Len máločo bolo horšie ako mokré oblečenie a topánky. Dokonca aj nohavičky. Mala som pocit, že som v šatách skočila do bazéna. Jar sa začala len pred niekoľkými dňami a naším územím sa prehnal studený front. Dážď pripomínal lietajúce, smrtiace ľadové dýky.

Lietajúce, smrtiace ľadové dýky. *Pche!* Zdá sa, že sa na mňa nalepil Jennin dramatický spôsob vyjadrovania.

Pretiahla som svoju kartičku s menom cez čítačku a počkala som, kým svetielko navrchu nezasvietilo nazeleno a nezaznelo vysoké pípnutie sprevádzané cvaknutím zámky. Musela som požiť váhu svojho tela, aby som otvorila ťažké dvere, a potom som vstúpila na hlavnú chodbu.

Spolupracovníci sa na mňa s porozumením usmievali, čo mi aspoň čiastočne pomohlo zmierniť zahanbenie.

Brala som schody po dvoch, keď som uháňala k poschodiu s operačnými sálami, a vklázla som do ženskej šatne. Vyzliekla som sa z mokrého oblečenia a natiahla som si svetlomodrú uniformu, aká sa nosí na operačke. Aspoň na chvíľu som podržala tenisky pod sušičom rúk. Ostatní röntgenoví technici už boli dole. O ôsmej nás čakalo abdominálne rádiologické vyšetrenie tenkého čreva a rádiológ, ktorý mal tento týždeň službu, býval podráždený, keď sme meškali.

Stále mi čľapotalo v teniskách. Náhlila som sa dole schodmi a späť po hlavnej chodbe k rádiológii. Cestou som minula dvojkrídlové dvere pohotovosti. Strážnik Chase mi zakýval, keď som prechádzala okolo.

„Čau, Scarlet,“ pozdravil s nesmelým úsmevom.

Len som mu prikývla. Viac ako rozhovor ma zaujímalo, či všetko stihnem pripraviť na vyšetrenie.

„Mala by si sa s ním porozprávať,“ povedala Christy. Kývla hlavou smerom k Chasovi, keď som prefrnkla okolo nej a záplavy jej dlhých zlatých kučier.

Potriasla som hlavou a vošla som do vyšetrovne. K známemu zvuku mojich tenisiek lepiacich sa na podlahu sa pridala rovnako známa rutina. Chemikália, ktorou čistili podlahu, mala vyhubiť najhoršie baktérie známe ľudstvu, ale zanechávala lepkavé pozostatky. Možno pre to, aby sme nezabudli, že tam je, alebo pre to, aby nám pripomenula, že podlahu treba znova umyť. Z hornej police som vytiahla fľaštičku s kontrastným báriom a doplnila som ju vodou. Znova som ju uzavrela a potriasla ňou, aby prášok s vodou vytvorili odpornú slizkú kašu, ktorá zápachom pripomínala banány. „Nezačínaj. Už som ti povedala, že nie. Vyzerá na pätnásť.“

„Má dvadsaťsedem a nebude hnusná. Je zlatý a umiera túžbou pohovárať sa s tebou.“

Jej šibalský úsmev bol rozčuľujúco nákazlivý.

„Je to decko,“ odsekla som. „Zavolaj pacientku.“

Christy sa usmiala a vyšla z miestnosti. V duchu som si poznamenala všetko, čo som položila na stôl doktora Hayesa. Najmä v pondelky a ešte väčšmi, keď sa pokašľalo počasie, býval mrzutý.

Mala som šťastie, že sme boli zadobre. Keď som študovala, upratovala som rádiológom domy. Slušne som si tým zarobila a bolo to dokonalé, lebo v tom čase som v škole trávila štyridsať hodín týždenne. Lekári boli v práci tvrdí ako skala, ale počas rozvodu mi pomohli viac než hocikto iný. Dovolili mi brávať si dievčatá do práce a na Vianoce a narodeniny mi dali aj peniaze navyše.

Doktor Hayes mi dobre platil za to, že som chodila upratavať jeho starý farmársky dom v útočisku nazvanom ranč na Červenom vrchu. Nachádzal sa v Kansase uprostred ničoho, vzdialený hodinu a pol od mesta. Bola to dlhá cesta, ale plnila svoj účel: nijaký signál, internet, nijaká premávka ani susedia.

Chvíľu trvalo, kým som to miesto našla, ale potom Halle vymyslela pesničku s pokynmi. Počula som v hlave jej tenký hlások, ako nahlas a sladko spieva z otvoreného okna.

*Na západ z diaľnice jedenásť,
kde nebíčko všetky čaká nás.
Na sever z diaľnice stodvadsaťtri.
Stodvadsaťtri? Stodvadsaťtri!
Prejdi cez hranicu,
nedbaj na colnicu!
Doľava, keď zbadáš bielu vežičku,
vyčistíš lekárom každú poličku.
Doľava aj pri cintoríne,
nebojíme sa ani v zime!
Prvá doprava!
Žiadna rozprava!
Cesta na Červený vrch!*

Neskôr sme sa tam vedeli dostať bez problémov, či pršalo, či páľilo slnko. Niekoľko ráz som dokonca povedala, že by to bolo skvelé útočisko, keby došlo k apokalypse. S Jennou sme boli závislé od televíznych seriálov o ľuďoch, ktorí sa pripravujú na koniec sveta. Nezavárali sme kuracie mäso ani sme si nepostavili podzemný bunker hlboko v lese, ale bolo zábavné sledovať, ako ďaleko sú iní schopní zísť.

Ranč doktora Hayesa by bolo najbezpečnejšie miesto na prežitie. Kredence a komora boli vždy plné jedla a v pivnici by sa každý nadšenec zbraní rozplynul blahom. Statok trochu ukrývali mierne kopce a z troch strán ho obklopovali pšeničné polia. Poľná cesta sa vinula asi päťdesiat metrov od domu zo severnej strany a za červenou pôdou sa nachádzalo ďalšie pšeničné pole. Ak nerátam mohutný javor za domom, bola viditeľnosť okolo budovy výborná. Dobré na sledovanie západov slnka, ale zlé pre každého, kto by sa chcel nepozorovane prikradnúť k domu.

Christy otvorila dvere a počkala, kým vošla pacientka. Vo dverách zastala mladá žena. Bola vychudnutá, mala vpadnuté oči a pôsobila unavene. Zdalo sa, že váži aspoň o desať kilogramov menej, ako by pre ňu bolo vhodné.

„Toto je Dana Marksová, narodená deviateho decembra tisícdeväťstoosemdesiatdeväť. Správne?“ opýtala sa Christy a otočila sa k Dane.

Dana prikývla. Jej pokožka mala chorobne sivú farbu, zdôrazňovala fialové kruhy pod očami. Celkovo vyzerala veľmi nezdravo a vyčerpane. Napadlo mi, či netrpí anorexiou.

Christy podala žene košielku z tenkej modrej látky. „Prezlečte sa za týmto závesom. Nechajte si len nohavičky. Máte na nich nejaké kamienky alebo kovové ozdoby?“

Dana pokrútila hlavou, zdalo sa, že ju to pobavilo. Potom pomaly vykročila k závesu.

Christy zobrala kazetu s filmom, podišla k röntgenovému stolu uprostred vyšetrovne a zasunula ju do otvoru medzi doskou stola a kontrolkami. „Mala by si aspoň povedať ahoj.“

„Ahoj.“

„Nie mne, Chasovi.“

„Stále sa rozprávame o ňom?“

Christy vyvrátila oči dohora. „Áno. Je pekný, má dobrú prácu, nikdy nebol ženatý a nemá deti. Spomínala som už, že je pekný? Tie jeho tmavé vlasy... a oči!“

„Má hnedé oči, pokračuj. Som zvedavá, ako vychváliš hnedú.“

„Nie sú len hnedé. Majú zlatistý nádych, sú medenohnedé. Vrhni sa naňho, inak prepasieš príležitosť. Vieš, koľko nezadaných žien v tejto nemocnici nad ním slintá?“

„To mi nerobí vrásky.“

Christy sa usmiala a pokrútila hlavou, no zabzučal jej pejdžer a výraz na jej tvári sa rýchlo zmenil. Stiahla si ho z gumičky na nohaviciach a pozrela sa naň. „Dokelu! Musím presunúť C rameno z operačnej sály číslo dva pre pacienta doktora Pollarda. Počuj, možno budem musieť odísť trochu skôr, aby som Kate zaviedla k ortodontistovi. Mohla by si za mňa zobrať operáciu o tretej? Je to brnkačka.“

„O čo ide?“

„Monitoring. Treba len dozerieť na C rameno.“

C rameno, nazvané podľa svojho tvaru, ukazovalo lekárom, kde sa nachádzajú v reálnom čase v tele pacienta. Keďže prístroj vyžaroval radiáciu, bolo povinnosťou nás röntgenových technikov, aby sme tam počas operácie stáli a stláčali, ťahali a znova stláčali tlačidlá. Okrem toho sme dozerali na to, aby lekár nevystavil pacienta privysokej dávke žiarenia. Neprekážalo mi dozerieť na prístroj, ale bol pekelné ťažký. No Christy by pre mňa spravila to isté, a tak som prikývla. „Jasné. Nezabudni mi však pred odchodom nechať pejdžer.“

Christy schmatla olovenú zásteru a odišla hore. „Si skvelá. Zapisala som Danine údaje do karty. Uvidíme sa neskôr. Vypýtaj si Chasovo číslo!“

Dana vyšla spoza závesu. Naznačila som jej, aby si sadla na stoličku vedľa stola.

„Vysvetlil vám váš lekár, o aký zákrok ide?“

Dana pokrútila hlavou. „Ani nie.“

Napadlo mi niekoľko nevybraných slov. Nedokázala som pochopiť, ako mohol lekár poslať pacienta na vyšetrenie a nevyvetliť mu, o čo ide, a ako bolo možné, že sa na to pacient nespýtal.

„Urobím niekoľko snímok vášho brucha a potom pôjdem po lekára. Vrátim sa, stôl dám do vertikálnej polohy, vy sa postavíte a vypijete za pohár báriovej kaše,“ povedala som a ukázala som na pohár na pulte za mnou. „Po dúškoch podľa lekárrovho uváženia. Vďaka fluoroskopii uvidí, ako sa bárium posúva cez hltan do žalúdka. Je to v podstate ako röntgen, ale namiesto snímky získame videonahrávku. Keď skončíme, začneme sledovať priechodnosť tenkého čreva. Dopijete zvyšok bária a urobíme röntgenové snímky tenkého čreva.“

Dana sa pozrela na pohár. „Chutí to hnusne? Veľa som vra-
cala. Neudržíam nič v žalúdku.“

Karta so záznamami načarbanými Christinou rukou ležala na pulte medzi prázdnyimi pohármi. Zdvihla som ju a hľadala som v nej odpoveď na svoju ďalšiu otázku. Dana bola chorá len dva dni. Pozrela som sa na ňu a zhodnotila som jej vzhľad.

„Už ste boli takto chorá?“ Pokrútila hlavou. „Boli ste nedávno v zahraničí?“ Znova pokrútila hlavou. „Mali ste niekedy podozrenie na Crohnovu chorobu? Anorexiu? Bulímiu?“ spýtala som sa.

Ukázala mi ruku dlaňou nahor. Uprostred jej predlaktia bol dokonalý odtlačok chrupu. Každý zub prešiel pokožku. Hlboké červené perforácie v tvare dvoch polmesiacov jej špatili ruku. Pokožka okolo uhryznutia bola síce modročierna, ale neporušená.

Pozrela som sa jej do očí. „Pes?“

„Opilec,“ povedala a smutne sa zasmiala. „V utorok v noci som bola na párty. Práve sme odchádzali a nejaký imbecil, ktorý sa potácal pred vchodom, ma zdrapil za ruku a uhryzol ma. Bol by mi vytrhol kusisko mäsa, keby ho môj priateľ neudrel. Poslal ho k zemi, a tak sme rýchlo mohli nájsť auto a odísť. Vo včerajších správach hlásili, že napadol aj iných ľudí. Bolo to v ten istý večer v tej istej bytovke. Musel to byť on.“ Spustila ruku k telu. Vyzerala vyčerpane. „Joey je v čakárni... na smrť sa bojí, že mám besnotu. Práve sa vrátil z poslednej misie v Afganistane. Videl všetko, neznesie však, keď vraciam.“ Potichu sa zasmiala.

S pochopením som sa na ňu usmiala. „Vyzerá, že je to skvelý chlap. Tak si vyskočte na stolík a ľahnite si na chrbát.“

Dana spravila, čo som jej povedala, ale potrebovala pomoc. Kostnaté ruky mala ľadové.

„Koľko ste schudli?“ spýtala som sa, keď som ju ukladala na stôl. Bola som si istá, že na jej karte nie je správne uvedená anamnéza.

Dana od chladu skrivila tvár. Tvrdý stôl ju tlačil do panvovej kosti a chrbtice.

„Prikrývku?“ spýtala som sa a vytiahla som z tepelného obalu hrubú bielu bavlnenú deku.

„Prosím.“ Keď som ju zabalila do deky, zastonala. „Ďakujem vám veľmi pekne. Neviem sa nijako zohriať.“

„Máte bolesti v brušnej dutine?“

„Áno. Veľké.“

„Koľko ste schudli?“

„Takmer desať kíľ.“

„Od utorka?“

Dana zdvihla obočie. „Verte, že aj mne je to čudné. Najmä keď uvážim, že už predtým som bola chudá. Nemyslíte si... ne-

myslíte si, že je to besnota, však?“ Usilovala sa zakryť svoju poznámku smiechom, ale v jej hlase zazneli obavy.

Usmiala som sa. „Nepošlú vás na röntgen, ak majú podozrenie na besnotu.“

Dana si vzdychla a zadívala sa do stropu. „Vďakaabohu.“

Keď som Danu správne uložila, nasmerovala som rameno röntgenu na jej brucho, nastavila som parametre, stlačila gombík a potom som odniesla kazetu s filmom k svojej čítačke. Oči som mala prilepené k obrazovke. Bola som zvedavá, či ide o obštrukciu čreva, alebo o prítomnosť cudzieho telesa.

„Čo tam máš, kamoška?“ spýtal sa David, keď sa mi postavil za chrbát.

„Neviem. Za dva dni schudla desať kíľ.“

„Neverím.“

„Ver.“

„Chuderka,“ povedal s úprimnou účasťou.

David so mnou sledoval, ako snímka Daninej brušnej dutiny vypĺňa obrazovku. Obaja sme na ňu zdesene hľadeli.

David si priložil ruku k ústam. „Neverím!“

Pomaly som prikývla. „Ver.“

David pokrútil hlavou. „Také niečo som nikdy nevidel. Teda iba v učebnici, ale... Dokelu! Je to zlé.“

Výjav na obrazovke bol hypnotizujúci. Ani ja som v živote nevidela také zobrazenie plynov. Dokonca ani v učebnici.

„Dnes ráno hovorili o smrteľnom víruse v Nemecku. Vraveli, že sa rýchlo šíri. V televízii to vyzeralo ako vojna. Ľudia v panike pobiehali po uliciach. Desivé.“

Zamračila som sa. „Počula som o tom, keď som viezla dievčatá do školy.“

„Myslíš si, že by ho mohla mať aj táto pacientka? Nepovedali síce, o aký vírus presne ide, ale toto,“ povedal a ukázal na monitor, „je nemožné.“

„Vieš rovnako dobre ako ja, že v tejto práci sa stále stretávame s novými diagnózami.“

David ešte niekoľko sekúnd zízal na snímku, potom prikývol a vytrhol sa z hlbokého zamyslenia. „Ak si skončila, Hayes je pripravený.“

Schmatla som olovenú zásteru, prestrčila som ruky cez otvory a cestou po doktora Hayesu som si ju zaviazala na chrbte.

Presne ako som čakala, sedel vo svojom kresle pred monitorom v tmavej miestnosti a potichu hovoril do diktafónu. Trpezlivo som počkala pred dverami, kým nezmĺkol. Pozrel sa na mňa.

„Dana Marksová, dvadsaťtriročná, má bolesti v brušnej dutine a od stredy výrazne stráca hmotnosť. Vypadávajú jej vlasy. V anamnéze nemá tráviace ťažkosti, ochorenia tráviaceho traktu ani srdcové choroby, nepodstúpila nijaké operácie brušnej dutiny, nikdy neabsolvovala vyšetrenie tráviaceho traktu.“

Doktor Hayes otvoril snímku, ktorú som pred niekoľkými minútami urobila a odoslala, a na chvíľu prižmúril oči. „Ako výrazne?“

„Takmer desať kilogramov.“

Vyzeral mierne prekvapený, ale len do chvíle, kým sa mu na monitore nezjavila snímka. Zbledol. „Panebože.“

„Presne tak.“

„Kde bola?“

„V nedávnej minulosti nevycestovala z krajiny, ak sa pýtate na to. Spomínala, že v utorok v noci po večierku ju napadol opilec.“

„Toto je vážne. Vidíte tento kruh plynu?“ opýtal sa a ukázal na monitor. Oči sa mu rozžiarili, keď spoznal, o čo ide. „Plyn vo vrátnicovej žile. Všimnite si obrisy žľčových ciest. Pozoruhodné.“ Nadšenie doktora Hayesu v sekunde vyhaslo. Veľmi vážne povedal: „Scarlet, toto sa často nevidí. Táto pacientka nemá veľkú šancu na prežitie.“